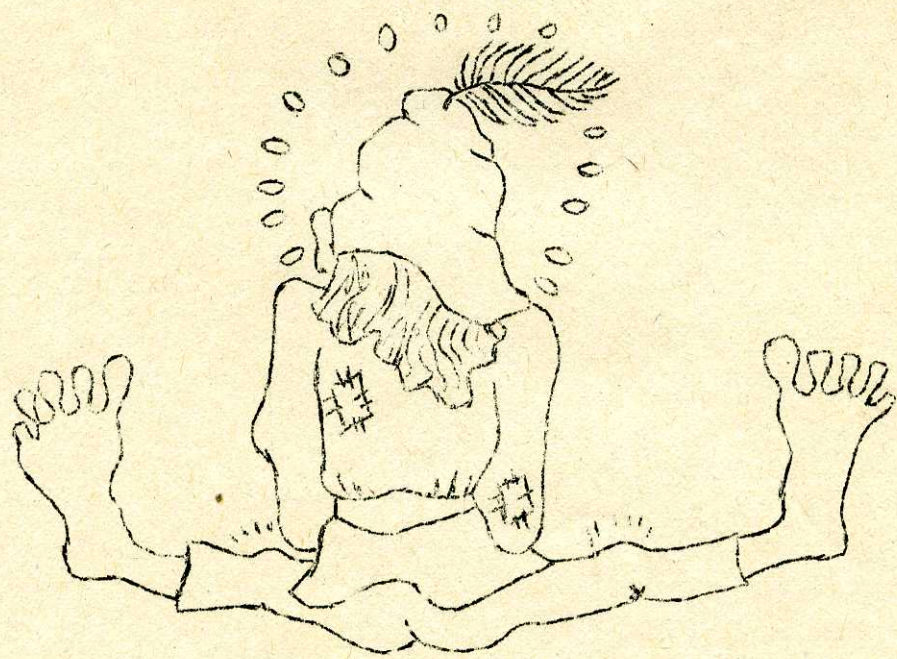

זכרון
18.11.77

גליון מס' - 23

בגד הלבן

מה נשמע ??? מה נשמע ??? מה נשמע ??? מה נשמע ??? מה נשמע ???
 מתחיל להיות קר בחוץ, חם ודביק בפנים ונפשו בנציה אין הרבה חדש, הכדורגל (אם
 תרצו לקרוא לבידור הזה ככה ...) מוציא קצת מהליגה. החברה מתאווים מתרווים
 ולא מתושים (עמרי נסע לחו"ל...). איתן עבד בפלחה כמו בימים הטובים ומיה ב"ח
 מנסה להצחיק בדברי הכפר.
 הסהיו הגיע, האננים וגם החסידות מתחילים לנדוד. מתנדבות בתולות מגיעות
 ומנוסות עוזבות. אידו נוסע לחו"ל, ומספרים לדיין חדישים במקרה של חדר-האוכל
 בכדי להסתגל לקור ול אירופה או אולי הוא מנוט בחור חס. סעדיה טס כיום ראיון
 ללונדון ומיכל מכינה לו כבר הצילות לכלא כי יל סיכויים היעצר ע"י הסקונטלנד-
 יארד. מה לעיות פלתינאי אפילו בלונדון נראה פלתינאי.
 קבוצת הכדורגל עדיין לא מתאווה מהעדו של לחקן מפתח פצוע הנראה מתאמן
 לקראת מחקי סטוקודמנוריל בהליכה על קביים. הליגה נפתחה וכמו תמיד במחק
 הראיון הובלנו 1:3 נגד הגומרים מזערים של יארד לחזר לככב, גדעון ואמיר. יוער
 עצמי של נחמן כץ לחקן מפתח (יה לו את המפתח של המגרה) וטעות לול הדוער,
 הנמכר לאיפלט ותיקו 3:3. היבוע נצחנו את קבוצת הצמרת ממרגליות ויוני ב"ח
 לחזר גם הוא הוכיח לליחק רכת אבל לצעוק הוא עוד זוכר.
 צילה וויקטור התחנה, הנטיא טד-דד עומד לבקר במיק. לראות את הסרטים
 רגרי נימרק מביא ביום-ימי זה ממי מסירת חבת, כן ה מים ממייכים לזרום
 בירדן וגם אצלנו ממייכים להזרים לזרום לזרם ולברברברברברברברברברברבר.
 חלכם כרגיל - א י ת י

בדיחה - חה - חה

כל הצימחונים לנו נרדמו על
 הלוח"ע"י סדור החבורה תחת
 הכותרת: "כל מי שאוכל צימחונים"
 באמת עלבון לאינסולגניציה.

ובכן גבירותי ורבותי, לאחר שמונית לנטיא כבודי לסוטי כל-סוסט ע"י השורף בכבודו ובעצמו, יד לי, כנראה, התחייבות ואחיות. שני דברים מהם מנסה אני חמיד לברוח ולא הולך לי.

ובכן, בוצוני לספר לכם על לילה אחד שחוף אור ירח וכוכבים, כאשר מקסי וג'ורג'י עוד היו צעירים ורעננים, ובאדי ובלו עדין לא היו קיימים. בשכונת הותיקים, איפה שכל הותיקים פעם גרו, איפה שהקורות מזמן לא מחוברות לרצפה, איפה שהעכברים מחכירים דירות לדיירים ואיפה שהקירות לא כל כך עבים, ובכן אני לאחר הרבה שנות חק במאפיה המקומית, הצלחתי להשיג חדר בצריף זיין. באותו הלילה, אנומי הייתי במצב הרגיל שלי, מזוכה לקורבן ושוחה את הקפה המפורסם שלי.

ובכן, מסמאלי בחדר ליד, גר מיסטר "טועמומי", מלפני בחדר הקטן, שהיה

בזמנו מסופח, גר הבלונדיני יפה העיניים, שהיה אמור להיות רבה הראשון

של בית כפר הנטיא, אבל מחוס מה אלוקים והרב גורן סגרו עליה ברז.

מימיני גר אחי... אהה לא חשוב... אף לא הייתי בטוח אפילו מי גר סם.

ובכן, כהרגלם, האדונים הצעירים הסכנים אהו גבירות צעירות לא כל כך נאות.

אמרתי לעצמי עוד לילה... שמעמ של קשקוש... הלח כיווני, ולחצתי על דוושת

הסטיראו. אבל רבותי וגבירותי, הלילה התפתח לכיוון בלתי רגיל בהחלט. מסמאלי

אצל טעמומי, שמעתי: "לקחנו את הסרקטור עם 100 כ"פ, רחמנו למחרשה..."

מלפנים- "ולאמר אלוהים אל משה לך למדבר" ומימיני- "הנח"ל זה יחידה קרבית,

הולכים למוצנח, רצינו מ' לילה 50 ק"מ..."

ובכן אין חדה, אבל לקראת הסעות הקטנות של הלילה, כאשר אפילו הסער ומפורסם

היה כבר נטוש, שמעתי מסמאלי חבטה וקטן. חשבתי כרגיל טעמומי עשה צעד קדימה

חסף סטירה, והגברת נעלמה, אבל לא... מלפנים הדמגוג ירד לאוקטבות נמוכות ומימיני

התחלתי לשמוע את המוטיקה... "כאשר הקדושים צועדים קדימה... מסמאלי כרגיל היה

לאד זפיליין. טעסה כבר הרבה סיבובים על מכונת הבסוף של טועמומי.

אבל רבותי התחלתי לשמוע קולות לואי, אנחות שקטות, אה... אה... אה... מלפנים

ויכולו השמים והארץ וכל צבאם "או... מור... או..." מימיני- "הקדם נמצא מלפנים

ולא מאחור, יותר מהר" כנראה שהגבירות הצעירות לא הסתפקו רק בדיבורים ועברו

גם למעשים. רבותי הטבע עשה את שלו. ובכן רבותי מה שקרה לאחר מכן, הקולות,

הצעקות, האנחות שבקעו מעל הכיוונים, הצרומנה אפילו את אוזניהם. זולא כל כך

רגיסות של קוראי כל טוטה. רבותי מקהלת אלוהים ומלאכי הססן פרצה בזמרה,

כאשר הסולנים - האורחים מקסי וג'ורג'י היו במימם.

ולבסוף לאחר טעה ארוכה, לאחר הארגומה האחרונה, שמעתי קיר אומר לקיר: "חסמן

עוד שלושה איקסים".

ובכך רבוחי וגבירותי (זה צריך להיות להיפך) זה היה לילה בהחלט לא
רגיל. הקורבן שלי הצליח להתחמק ולא בא.
שתהיו בריאים חברה, ותסלחו לי על חודש הפסקה בכורתי הצבא חסף אותי.

המציא... כתב... בימים... זבל...

א י ת ן

.....

ש י ח ה מ ה מ ח ס ן

הצריך עומד לו סס, חוס ויטון, קירותיו אכולים וגגו סדוק כנגד הרוח המצליפה, ירצתי בשתי המדרגות על רצפה שקועה ועמוקה, פתחתי את הדלת נגד הזבובים והגפתים מאחורי את הדלת הראשית. מלפנים נצבו עשרות מדפים גבוהים ועמנסי בגדים. מסמאל היה אזור של בגדי עבודה. פניתי ימינה, עבתי את כל אורך המסדרון וסם נוכחתי שהם ישבו וחיכו לי. שאבתי שדפרף, לא הצחי סיגרייה, גרדתי את פדחתי ולפני שיטבתי אמרתי בערך כך: "חברה שיהנה ברוב, איני מצטער שהשיטה לא הוכיחה את עצמה ושהאידיא-לוגיה אינה איתנו. השיתוף ככה לא קיים והתפיסה של "תן כפי... וקח כפי..." אינה עובדת. אלה הן עובדות ואינני חבור מקן. אני מקבל את המציאות וצריך לחיות לפיה אף הסינויון אינו המצאה שלנו ומדוע נחדרר בנוצותיו. הסינויון היה המצאה של אנשים שלא היה להם דבר ומתוך יראה החליטו לשמוח על חיים אחרים. עברנו הרבה מאז ועתה התחלפה היראה ברכישה והסינויון ב"כפה שאפטר".

הבעיה שלנו היום שאין אנו מכירים בעובדות, אין קוראים לחנוק בסמו. הבחור מימיני היה שקוע בכסא נצהים, אפודתו החומה היוותה ניגוד לקיר המסויד והוא נקה את ציפורניו כבר פעמים רבות. לאחר מבט סוקר הוא אמר בקול איטי ומקט: "למע, אם אינך בטוח כדאי לחצוב, אין מרק עוף לארוחת צהרים". "אינני מעוניין לעזוב עתה" עניתי במהירות וללא מחשבה, "זהו מקומי, כאן כמה מהחברים שלי ובייתי. מסביבי ישנם מגרשי הילדות ובאזור זכרונות של נעורים, שורשים של אדם. כאן נוח לי ואוני רוצה לעזוב אלא לשנות. לא הוחלט שהקבוץ הוא כבצורתו העכשווית ושקבל את הדין - כאן אגור ואטנה כפי הבנתי. איני צריך לעזוב מפני שקבוצת אנשים החליטה על מסגרת חיים מסוימת אז (שעתי הם בגדו ואנסו בה) - היכן שאדם גר עם ביתו". זה שמסמאלי התכוונן ארוכות ושאל באיטיות של אחד משכיל, הסוקל מילותיו אחת-אחת לפני שהוא פולטם לחלל המחסן: "מה - בעצם אוכל אותך כאן?". "לא הרבה" השבתי באנחה משמעונית "באופן מעסי לא מפריע לי דבר שהוא אופייני לחיי הקבוץ, אך בעיר לא מתכררים לפציאות ובקבוץ אההם... בעיר אין שיוויון ואתה מרוויח בהתאם לעבודתך. בעיר כשאיך כסף - אין. פה טוענים שיש שיוויון ולחמך הוא - אם רצית את לאו. כאן

החבסטה מיטה על חברתיות, הדדיות, אך עתה הקיבוץ נתון בידי זרם של אנשים, בדרך-
כלל ותיקים, בעלי דעות חזקות שאינם מתבוננים בחיי היום-יום, במציאות של הזרם
האדיס, הסקט שדומם."

שני חברי פיהקו והציצו אל מעבה לפתפי, הם כבר שמעו וידעו הכל-אך בכל
זאת קצת בבלתי אותם מפני שהם הרגישו להתחורף בא וקצת קר ולא תמיד אפשר
לסגור את הוילון כאשר קמים בבוקר.
"מה עושים?"

"חברה" הרבצתי תנועה לאחור לאחר שזנבתי בופלה האחרונה וסקעתי את גווי
בשרפון העקום-"מי בכלל מחפש פחרון? אני רק מחפש את היום, עכשיו, את מה שעובר עלי."

מחפש הגדרה, הסכמה, אידיאה של כמה ביחד. איך שוויון? (איך קצת שוויון כמו שאין
קצת הריון) ואפשר לעבור הלאה. בו רק נאמר שהעבודתהמכללת אוחנו, לא פחות ולא
יותר-אך נהיה בחוץ המציאות. בו נאמר שנחפש צורת חיים מעוגנת בעכשיו,
מוטב שיחופי ו..."

סופת הרעמים היחה עתה בשיאה. והתקרה הלכנה החלה לדלוף מי גשם קרים.

האור כבה ונדלק חליפות והצלחתי להבחין בחיוורון שפסט על פני ידידי, בין מדפי
הבגדים, קצת חסרי בטחון, והבנתי שהמילים מוטטו כמה תקרות בחייהם. חבל-חשבתי-

אולי אין שוטח חייב לדעת כאשר הוא חי בגן עדן, קמתי, הסתובבתי, פתחתי את הדלת
ויצאתי לחלל הקר של הבוקר. המכ...
המכבסה זהרה במלא נקיונה מלפני, משמאלי שוטטו כלבים על הדשא והחברה עוזבים.

עייפתי מזה.

..וזה היה דור..

מאדאת בא ואבני לו אם ימים לנו ברז במסיבה הערב....

ש ב ת

ל כ ל

ה ס ו ס י ס

ב ע " מ